

# HANNAH Z NAMI BREZ TEŽAV (IN MI Z ISTO HANNO PRAV TAKO)

Peter Weiss

## Uvod

V slovenščini se vsake toliko časa zgosti raba ženskih imen na *-ah*, v katerih se končni zapisani *h* ne izgovarja, torej tipa *Sarah*, *Oprah*, *Hannah* (recimo zaradi predstavnice Slovenije na evrovijskem tekmovanju leta 2014, ki se piše Hannah Mancini), sicer pa so imena na *-ah* lahko tudi moška. Po malem stalno se srečujemo s takimi imeni v pisni in govorni obliki, kar pa ne zmanjšuje zadreg pri njihovem zapisovanju in izgovarjanju. V prispevku utemeljujem predlog, da se žensko ime v imenovalniku ednine piše kot *Hannah*, pa najsi se izgovarja [hána] (tako na RTV Slovenija večinsko izgovarjajo ime Hanne Mancini) ali [hêna], od roditelja naprej pa kot *Hanne*, *Hanni* itd., kar se ustrezno tudi izgovarja; svojilni pridevnik iz imena *Hannah* je *Hannin*. Tej rešitvi ustrezno bi se obnašalo tudi moško ime na *-ah*.

## 1 O imenih na pisani in neizgovarjani *-h*

V angleščini (in v francoščini, ki ima posebnost zaradi mesta naglasa na zadnjem zlogu) se zapisana moška in ženska osebna imena lahko končujejo na *-ah*, kjer pa se končni *-h* ne izgovarja: ženska imena se pišejo npr. *Adah*, *Aishah*, *Hannah*, *Leah*, *Mariah*, *Oprah*, *Sarah*, moška pa npr. *Elijah*, *Jonah*, *Judah*, *Noah*. Tovrstna imena naj bi v slovenščini v imenovalniku ednine izgovarjali, ne da bi upoštevali končni, nemi *-h*: *Sarah* v imenovalniku torej kot [sêra], če je iz angleščine, in [sára], če je iz francoščine (kjer je izgovor [sará]) ali ponašeno (kar v stranskih sklonih sovpade z oblikami imena *Sara*), *Noah* kot [nóa], če je iz angleščine (z roditeljskim imenom *Noe* ali *Noa* in svojilnim pridevnikom *Noov*), in [noá], če je izvirno iz francoščine (z roditeljskim imenom *Noaha* [noájá] in svojilnim pridevnikom *Noahov* [noájev-]), *Judah* pa kot [džúda], če je iz angleščine (z roditeljskim imenom *Jude* [džúde] ali *Juda* [džúda]).

**1.1** Če kdo zapisani *h* v slovenščini in pri slovenski nosilki imena na *-ah* v nasprotju z angleškim ipd. izgovorom zaradi zapisa vendarle izgovarja (npr. *Sarah* [sárah] oz. [sêrah]), s tem táko ime uvrsti v tretjo žensko sklanjatev, kjer posamezne oblike nimajo posebej izraženih končnic, svojilni pridevnik pa je *Sarahin* [sárahin], tako kot *Karmenin*. Vendar tule ne govorim o tem primeru, ki je še v skladu s slovenskim pravopisom, čeprav je skrajno nenavaden in kaže na več (jezikovnih) primanjkljajev.

## 2 Pravopis in slovensko jezikoslovje o imenih na nemi -h

2.1 SP 2001 se je v slovarskem delu podobnega imena ameriške države lotil po svoje: ime *Utah* je pri nas kratko in malo moškega spola, izgovarjamo ga [útah], kot se piše v angleščini (kjer se izgovori kot [júta]), pridevnik je *utaški* itd. – in s tem se pravopisna zgodba o imenih iz tujih okolij na -ah v tem priročniku tudi že konča. Seveda nas v slovenščini pri imenu države nič stvarnega ne zavezuje k rabi ženskega (ali moškega) spola – pri osebnem imenu je drugače, saj praviloma odloča naravni spol.

V angleščini se poleg *shoa* piše tudi *shoah* ali *sho'ah* 'holokavst, katastrofa', kar dá v slovenščini (sklonljivo obliko) *šóa* (to je, seveda pisano z veliko začetnico, pri nas tudi naslov filma Clauda Lanzmanna), saj (hebrejskega ali francoskega) naglasa [šoá] pri samostalniku ženskega spola v neimenovalniških sklonih ne bi mogli upoštevati (SP 2001: § 1092).

2.2 Sklanjatve imena *Hannah* [hána] so se lotili v knjigi ŠUSS: *študentska skrb za slovenščino* leta 2001 (Marušič in Žaucer 2001: 92–93). Najprej so ponudili rešitev v roditeljskem ednini *Hannahe* (in svoj izgovor /hanne/, ki ga moramo razumeti kot [háne]) in pridevnik *Hannahin* [hánin]:

[N]emi h na koncu lastnega imena /.../ se ohranja tudi, ko se iz imena tvorijo nove besede, recimo Hannahin /hanin/, Beatricein /beatricin/, Descartesov /dekartou/ ... (tako SPP 90 § 959).

Določila glede imena *Hannah* v pravopisnih pravilih ni bilo in ga še vedno ni, torej je priročnik ŠUSS v pravopisu našel neobstoječe pravilo, v drugih dveh primerih pa je vsaj dosleden: priponski obrazili -in oz. -ov se dodajata osnovi, ne pa končnici -a z nemim pisnim -h, kot se v primeru *Hannahin* [hánin]. – Potem priročnik poskuša še s pisno nespremenljivostjo imena *Sarah* v različnih spolih, ob čemer pa ugotavlja, da v imenovalniku *Sarah Bernhardt* in roditeljskem *Sarah Bernhardtove* »ne moremo (ampak res ne moremo, ker je popolnoma nemogoče) govoriti /sara bernard, sara bernardove/«. <sup>1</sup> Ženske samostalnike na nenaglašeni -a v slovenščini namreč govorno sklanjamo po prvi ženski sklanjatvi. Če pri imenih na -ah [-a] ravnamo pisno na en način, izgovorno pa na drugega, zaidemo v težave kot pisci in bralci na glas ali pa spravimo v težave druge take bralce takih besedil.

Nazadnje so v priročniku ŠUSS zapisani tile predlogi spraševalcu ali spraševalki:

Imate torej tri možnosti in zdi se mi, da se morate v takem primeru sami odločiti, katero boste uporabili. Ali boste dali prednosti [tako piše že v samem priročniku – PW] lažji berljivosti in manjši optični prepoznavnosti z uporabo poslovenjenega zapisa (*Han(n)a*, *Han(n)e* ...) [tu brez vejice že v priročniku – PW] ali raje ob uporabi citatne oblike ignorirali sklanjanje, s tem otežili branje, razumevanje, morda napeljevali k necitatnemu (nepravilnemu) izgovoru /hannah/, zato pa dosegli najvišjo stopnjo optične prepoznavnosti (*Hannah*, *Hannah* ...), ali pa ime sklanjali, končnice dodajali citatni obliki, s tem dosegli dokaj veliko stopnjo optične prepoznavnosti ter hkrati omogočili normalno branje tistim, ki vejo, kako se takšno ime izgovarja, druge pa napeljevali k napačnemu izgovoru /hanahe/. (Marušič in Žaucer 2001: 93)

1 Primer je zapleten še malo bolj. Ker je bila Francozinja, pri nas njeno ime in priimek v imenovalniku izgovarjamo seveda [sára bernár] – v roditeljskem je pisno *Sare Bernhardt*, pridevniška oblika priimka *Bernhardtova* pa se izgovarja [bernárjeva].

**2.3** Marta Kocjan - Barle v prispevku Končaj v tujih moških lastnih imenih iz evropskih jezikov, zapisan v latiničnih pisavah (Kocjan - Barle 2012: 85–100) prevzema drugo možnost iz priročnika ŠUSS (pisni imenovalnik *Hannah*, roditeljski imenik *Hannah*) in s pogojnikom dodaja še eno:

Pravopis še ne določa, kaj naj storimo v takih primerih: ali naj nemi *-h* vokaliziramo in izgovarjamo [sárah] oz. [sérah] ali vendarle upoštevamo podomačeni izgovor izvirnega izglasja [sára] oz. [séra]. V prvem primeru s skloni ne bi imeli težav (*Sarah Sarah Sarah ...*), a bi posegli v sicer običajno pregi-banje v govoru ([sára] [sáre]), v drugem pa bi uveljavili nenavadno obliko za roditeljski imenik *Sareh* (roditeljski imenik *Sare* bi se namreč oddaljil od pisne oblike imenovalnika *s -h*). (Kocjan - Barle 2012: 98)

Dajalniška oblika v ednini bi potem bila recimo *Hannah je uspelo*, orodniška pa s *Hannah*, kar je za slovenščino res nenavadno.

### 3 Slovenščini bližja rešitev

Če hočemo doseči najoptimalnejši presek ali razmerje med pisno in govorno obliko tovrstnih imen, se kot najprimernejša kaže možnost, da se *-ah* piše le v imenovalniku ednine, od roditeljskega naprej pa se pri imenih, ki se sklanjajo po prvi ženski sklanjatvi, pišejo in izgovarjajo končnice *-e*, *-i*, *-o* itd.:

im. *Sarah Jessica Parker*,  
rod. *Sare Jessice Parker*,  
or. s *Saro Jessico Parker*.

V (drugi in prvi) moški sklanjatvi je podobno: im. *Elijah Wood* in od roditeljskega ednine naprej *Elije* ali *Elija Wooda*, *Eliji* ali *Eliju Woodu* itd. Težava bi lahko tu nastopila v tožilniku ednine v prvi moški sklanjatvi, ki je zaradi podspola živosti enak roditeljski, torej zapisano (*naleteti na*) *Elija Wooda* (in torej ne (*na*) *Elijah Wooda*) in izgovorjeno s končnico [-a].

V govornih oblikah ima (prvotno) angleško žensko ime *Sarah* [séra] take končnice kot slovensko ime *Sára*, (prvotno) angleško moško *Elijah* [elájdzá] pa take kot slovensko ime *Elija*.<sup>2</sup> Razen v pisnem imenovalniku ednine se torej končnice angleških in francoskih (in še katerih) imen na *-ah* v slovenščini pisno ne razlikujejo od končnic imen brez končnega *-h*: končnice v ženskih imenih *Sarah* in *Sara* so v stranskih sklonih identične in v *Judah* in *Juda* tudi. Tako pišemo tudi svojilne pridevnike iz teh imen: *Sarin*, *Oprin* (npr. *Oprin šov*), *Mariin* [marájin], *Judov*, *Noov* ipd.

S tem se izognemo pisnemu sklanjanju z ničtimi končnicami, ki pri govornem sklanjanju in pri glasnem branju tako ali tako ne zdrži: *Oprah* [ópro] *Winfrey so odpustili*. Iz oblike imena *Oprah* v zvezah *šov* *Opre Winfrey* ali *intervju z Opro Winfrey* res ni razvidna njegova osnovna (uradna, kanonična, leksikonska) oblika *Oprah*, vendar moramo ta postopek obvladati (torej vedeti ali na kak način znati izvedeti imenovalniško obliko) tudi pri mnogih

.....  
2 Ime *Elija* se v Svetem pismu sklanja po prvi moški sklanjatvi, tako kot *Luka* v zvezi *Evangelij po Luku*.

drugih osebnih imenih in priimkih, npr. pri vsakokratnem konkretnem *Sašu Kranjcu*: v imenovalniku ednine je lahko ime *Sašo* ali *Saš* ali (moško) *Saša* in priimek *Kranjec* ali *Kranjc* ali *Kranjac* (nosilec slednjega priimka je bilo leta 2012 v Republiki Sloveniji menda 22). Kljub takim zadregam, ki kdaj res niso preproste, bomo imena, kot sta osebno ime in priimek *Saša Kranjca*, v slovenščini seveda še naprej (glasovno) sklanjali, tako kot sklanjamo ime *Hannah*. Podobno je pri priimku *Primic*, ki lahko ima roditelja *Primca* in pridevnik *Primčev*, ali pri *Petru*, kjer šele iz sobesedila razberemo imenovalnik *Peter*, ki je v slovenščini najpogostejša izbira (v češčini bi bila to oblika *Petr*, v hrvaščini, srbščini itd. *Petar*). Prav tako lahko edinole znanje o svetu in poznavanje sobesedila določita ustrezeni izgovor, ki se lahko razlikuje od slovenskega [pétər] ipd., recimo angleški [pítər] ipd. Slovaško ime *Pavol* in hrvaško *Pavao* ima roditelja *Pavla*. Podobna nepričakovana razhajanja so še pri mnogih drugih imenih in priimkih, marsikdaj tudi moških – in zelo blizu oblikama *Hannah* v imenovalniku in *Hanne* v roditelju.

#### 4 Ime *Hannah* v sobesedilu

**4.1** V sobesedilu – najsi bo govorjenem ali zapisanem – končnice pregibnih besed omogočajo prepoznavati odnose tudi med ujemajočimi se besedami iz različnih besednih vrst. V zvezah *Saša je mokra* ali *Saša je moker* razberemo spol samostalnika iz spola pridevnika, čeprav pridevniško obliko določa samostalnik. V primeru *Saša pride* moramo poznati spol nosilca imena ali pa moramo imeti vsaj možnost, da ga izvemo v kratkem, sicer bomo iz komunikacije izključeni, saj ne bomo vedeli, o kom teče beseda – o njej ali o njem. Podobno je pri imenih kot *Vanja* ali *Dagmar* (s tem imenom je bilo na začetku leta 2012 v Republiki Sloveniji 87 žensk in 6 moških), ki jih pri ženskih nosilkah sklanjamo z ničtimi končnicami: končnica pri teh imenih je lahko nerazlikovalna, a imena v sobesedilih kljub temu znamo uporabljati in razumemo vlogo imen v besedilih.

**4.2** Neprimerno bolj zapleteno je pri imenu *Hannah*, če to ostane v besedilu zapisano v tej obliki v vseh sklonih, govorec besedila pa naj bi iz njega vsakokrat govorno uresničil ustrezno sklonsko obliko [hána -e -i -o] itd. ali [hêna -e -i -o] itd. To težko obvladljivo dvojnost lahko preizkusimo s pomočjo besedila Eve Košak, ki je bilo 20. marca 2013 objavljeno na spletni strani RTV Slovenija, torej ustanove, na kateri se zapisana besedila ne prestopajo in vedno znova glasno berejo: pisni jezik je tu nadvse povezan s pri njih seveda zelo vplivnim govorjenim. Na začetku se zdi, da je oblika *Hannah* – v celotnem besedilu, če ne upoštevam podpisov k slikam, se pojavi desetkrat – v imenovalniku ednine neproblematična (sploh takole, ko so primeri zbrani):

(0) *Med modnimi navdušenci se šušlja, da bo Hannah Mancini v Malmöju najverjetneje nastopila* [v – dodal PW] *kreaciji Matevža Faganela* [...]

*Hannah sodelovanja še ni potrdila, saj naj bi bili v igri kar trije modni oblikovalci.*

[Mednaslov:] *Postave, kot jo ima Hannah, ne smemo preveč zakrivati*

*Tjaša bi jo okrasila še z impozantno ogrlico in prstanom, celoten videz pa bi po njenem morala spremljati kakšna udarna in energična barva, kakršno tudi sicer poseeblja Hannah.*

Od tistega, ki bi moral tako enigmatično besedilo brati na glas, ni mogoče zahtevati glasnega branja, torej sprotnega govornega uresničevanja ustreznih sklonskih oblik [hána -e -i] itd., ker bi bilo čisto prezahtevno. Kdor ne verjame, naj poskusi zdajle takoj na glas prebrati tele primere z imenom *Hannah* na način [hána -e -i] itd., torej tako, kot v slovenščini s končnicami tvorimo oblike za posamezne sklone:

- (1) [Naslov:] *Evrovizijska oprava Hannah Mancini: minikrilo ni obvezno, pomaga pa*
- (2) *O tem in o kosih slovenskih oblikovalcev, ki bi Hannah in popevki najbolje pristajali, smo povprašali tri prepoznane slovenske modne blogarke.*
- (3) *Urša Jerkič, kolumnistka, blogarka in nekdanja televizijska voditeljica, meni, da bi Hannah najbolje pristajala kakšna »superjunaška« oprava: [...]*
- (4) *Ob tem dodaja, da bi Hannah na kakšni naslovnici revije rada videla tudi v smokingu [...]*
- (5) *Modna blogarka Eva Domijan bi Hannah najraje videla v obleki z živalskim potiskom, usnjenim obročem in asimetričnim krilom v kreaciji Petra Movrina.*
- (6) *Tjaša Kokalj [...] Hannah ne bi preveč zakrivala, saj ima po njenem dobro postavo, ki si lahko privošči marsikatero drzno kreacijo: [...]*

## 5 Ime *Hannah* in (glasno) branje

Kdor glasno bere, ima v besedilu najlažje delo z imeni, ki se sklanjajo z zapisanimi in hkrati izgovorjenimi končnicami (*Ana, Hana*), shaja lahko tudi s tistimi, ki se sklanjajo brez zapisanih in hkrati tudi brez izgovarjanih končnic (*Karmen, Dagmar*). Bralec pri »tistem branju« in poslušalec v stranskih sklonih seveda veliko lažje najdeta ustrezno (miselno) sobesedilno obliko pri imenih *Ana* in *Hana* kot pri *Karmen* ali (ženskem) *Dagmar*. Ker je sklanjanje na način [sára sáre] itd. »sicer običajno pregibanje v govoru«, kot povsem ustrezno ugotavlja Marta Kocjan - Barle, mora npr. napovedovalec pri glasnem branju obliko *Hannah* v posameznih primerih uresničiti sobesedilno ustrezno takole: (1) [háne], (2) [háni], (3–5) [háno], (6) [háne]. To je zanj neprimerno napornejše kot pri imenih, ki se sklanjajo z zapisanimi in izgovorjenimi končnicami (*Ana, Hana ...*), in tudi veliko težje kot pri tistih, ki se sklanjajo brez zapisanih in hkrati tudi brez izgovorjenih končnic, ki jih je treba vzpostaviti samo miselno (*Karmen, Dagmar*). Izgovarjalec besedila se mora vsakič znova ustaviti pri obliki *Hannah*, saj ne ve, katera sklonska oblika in katera končnica se skriva za njo. Imenovalniška, uresničena kot [hána], je sicer najpogostejša, kar pa je tudi edina prednost: vsaka *Hannah* je lahko [hána], [háne], [háni] ali [háno], če ostanem pri vendarle prevladujoči ednini. Kot pri jezikovni vaji, v kateri je treba iz oblik *tri, natakár, streči, pet, gost* oblikovati smiselni stavek, najbrž *Trije natakárji strežejo petim gostom*. Pri zapisu imena *Hannah*, ki naj bi v stranskih sklonih dobil ustrezno izgovorjene končnice, pa sploh ne gre za vajo, ampak za uveljavljanje nevzdržnega in nečesa, česar v slovenščini še ni bilo.

Imenovalniška imenska oblika iz skupine 0 ostane, kakršna je, torej so v njej štiri pojavitve oblike *Hannah* (z izgovorom [hána]), neimenovalniške pa se glede na izgovor pisno uresničijo kot (1) *Hanne*, (2) *Hanni*, (3–5) *Hanno*, (6) *Hanne*. Tudi to razmerje kaže, da (»tithi«) bralec ob šestih neimenovalniških oblikah, ki zapisane ne vsebujejo nemega *-h*, zelo hitro pride do

podatka, da se v imenovalniku končni *-h* piše, vendar pa se ne izgovarja, kar dokazujejo pisne oblike *Hanne*, *Hanni* in *Hanno*. To je močen argument, katerega veljavnost tudi pri drugih istovrstnih imenih (*Mariah*, *Oprah*, *Sarah*; *Jonah*, *Noah*) lahko pripomore k njihovi večji praprisni trdnosti in vpetosti v sistem. Primer

(4) *Ob tem dodaja, da bi Hannah na kakšni naslovnici revije rada videla tudi v smokingu [...]*

bi bil za katerega koli bralca, »tihega« ali »glasnega«, prijaznejši s povednejšo končniško sklonsko obliko:

(4a) *Ob tem dodaja, da bi Hanno na kakšni naslovnici revije rada videla tudi v smokingu [...]*

Te govorno-pisne dvojnosti pravopis ne bi smel zanemarjati, ampak bi morali njegovi tvorci uvidevno pretehtati zadrege: napor, ki ga ima bralec pri glasnem branju z izgovarjanjem ustreznih sklonskih oblik (končnic) nekončniško sklanjanega imena *Hannah*, je neprimerno večji od truda, ki je potreben za ugotovitev imenovalniške oblike imena v pisni obliki, če ima ime *Hannah* v stranskih sklonih oblike *Hanne -i -o* itd. Poleg tega je zapletanje pri samo glasovni uresničitvi besedila, katerega izsečke sem predstavil, povsem nepotrebno, saj poslušalec iz nobene od izgovorjenih oblik ([hána -e -i -o]) ne more vedeti, da gre pisno za ime *Hannah*, ki se konča na nemi *-h*; za to informacijo potrebuje zapis, na televiziji recimo podpis k sliki, objavo v reviji ali časopisu ali izrecno razlago.

## 6 Pridevniška oblika takih imen: *Hannin* ipd.

V prvem obravnavanem besedilu bi lahko bila zveza v primeru *Postave, kot jo ima Hannah, ne smemo preveč zakrivati* zapisana s svojilnim pridevnikom na način *Hannine postave ne smemo preveč zakrivati*. Seveda moramo predvidevati, da je avtorica zapisala točno tisto, kar je hotela, in se vprašljivemu pridevniku ni izognila zato, da je lahko ostala pri varnejši imenovalniški obliki imena, ki vsebuje nemi *-h*. Tri dni za njenim besedilom, 23. aprila 2013, je bilo prav tako na spletni strani RTV Slovenija objavljeno besedilo z naslovom *Evrovizijski nastop: poudarek ne bo na plesnih sposobnostih Hannah*. V tem primeru bi bila zveza s svojilnim pridevnikom »poudarek ne bo na Hanninih plesnih sposobnostih« neprimerno boljša stilna izbira. V slovenščini vedno pisati tako, da bi se v prvotno ameriškem imenu videl nemi *-h*, ki se (iz)govorno ne izkazuje v nobenem jeziku, je žalostna zabloda, ki norčavo krni gibkost slovenskega jezika in ga ob tem še siromaši ter v slovenščini zanemarja mnoga jezikovna dejstva.

## Sklep

Predlagam in priporočam, da ime *Hannah*, ki se v slovenščini izgovarja kot [hána] ali [hêna], od roditelja naprej pišemo *Hanne*, *Hanni* itd., kar tudi ustrezno izgovarjamo; svojilni pridevnik iz imena *Hannah* je *Hannin*. Podobno ravnamo tudi pri vseh drugih (ženskih

in moških) imenih na *-ah*, kjer se zapisani *-h* ne izgovarja, kar je smiselno tudi zato, ker je govorna oblika jezika prvotnejša in se uresničuje veliko pogosteje kot pisna. Tak način uveljavlja tudi najnovejši hrvaški pravopis, saj drugi načini rušijo jezikovni sistem (HP 2013: 136, pojasnilo 26).<sup>3</sup>

### Literatura in viri

- HP 2013 = *Hrvatski pravopis* (Željko Jozić idr.) Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- KOCJAN - BARLE, Marta, 2012: Končaj v tujih moških lastnih imenih iz evropskih jezikov, zapisanih v latiničnih pisavah. Nataša Jakop in Helena Dobrovoljc (ur.): *Pravopisna stikanja*. Ljubljana: Založba ZRC. 85–100.
- KOŠAK, Eva, 2013: Evrovizijska oprava Hannah Mancini: minikrilo ni obvezno, pomaga pa <<http://www.times.si/zanimivosti/evrovizijska-oprava-hannah-mancini-mini-krilo-ni-obvezno-pomaga-pa--NONE-efaadc2cd9.html>, dostop 15. 4. 2014>.
- MARUŠIČ, Lanko Franc, ŽAUCER, Rok, (ur.), 2001: *ŠUSS: študentska skrb za slovenščino*, Ljubljana: Študentska založba, 2001 (Posebne izdaje).
- SP 2001 = *Slovenski pravopis*, 2001. Jože Toporišič idr. Ljubljana: SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU (izd.) – Založba ZRC (zal.).
- SP1P 1990 = *Slovenski pravopis 1 – Pravila*. Ljubljana: SAZU, Inštitut za slovenski jezik Frana Ramovša ZRC SAZU (izd.) – DZS (zal.).

.....

3 Za koristen in spodbuden pogovor na to temo v času priprave zdajšnjega hrvaškega pravopisa se zahvaljujem kolegici dr. Lani Hudeček z Inštituta za hrvaški jezik in jezikoslovje v Zagrebu.